

Ἡ ἐξαδέλφη Καικιλία

στόν Γιάννη Κουράκη

Nor wonder how I lost my wits:
Oh! Caelia, Caelia Caelia sh—
SWIFT

Πῆρε τό πρωινό της στό κρεβάτι, χασομερώντας ὥρα πολλή πάνω ἀπό τόν δίσκο μέ τίς φρυγανιές, τά ροκανίδια βούτυρο, τή διάφανη μαρμελάδα, τήν αὐγουλιέρα, καί τό φλυτζάνι μέ τό τσάι ἦταν μιά ἐμπειρία πού πρωτογνώρισε στήν ἐπαυλῆ· στό σπίτι της τήν ξυπνοῦσαν πολύ νωρίς, καί ἀρκοῦνταν σ' ἓνα πρόγευμα πού τώρα τῆς φαινόταν πρόχειρο καί τιποτένιο. Χάιδεψε ἀπαλά σχεδόν τρυφερά, τήν τσαγιέρα, κι ὁ νοῦς της πήγε στήν ἐκπληξη πού ἔνωσε ὅταν, τό πρῶτο της πρωί στήν ἐπαυλῆ, ἀνοίξε ἡ πόρτα τῆς κάμαρας, καί μπήκε μιά ἀπό τίς ἀραπίνες ὑπηρετρίες· φαντάστηκε πώς θά εἶχε παρακοιμηθεῖ καί ἦρθε νά τήν ξυπνήσει, ὅμως ἐκείνη ἀπίθωσε εὐγενικά τόν δίσκο δίπλα στό προσκέφαλο τῆς Καικιλίας, τήν καλημέρισε καί βγήκε. Ἡ ἀφή καί ἡ λάμψη τῆς ἐπαργυρωμένης τσαγιέρας τήν ἔκαναν νά θυμηθεῖ τίς φιάλες πού εἶχε συνάξει ὁ ἐξαδέλφος της στό φιλόδοξο ἐργαστήριό του τῆς χημείας· εἶχε δεχτεῖ, μετά ἀπό πολλά παρακάλια, νά τῆς ἐπιτρέψει νά τό δεῖ, καί δέν ἀρνήθηκε νά τῆς κάνει καί μιά μικρή ἐπίδειξη· τό χαρτάκι πού ἀπό κόκκινο ἔγινε γαλάζιο, ἡ μεταλλική λωρίδα πού πήρε φωτιά καί κήκε μέ μιάν ἐκτυφλωτική λάμψη, ἀναγκάζοντάς την νά μισοκλείσει τά μάτια της, τήν εἶχαν ἐντυπωσιάσει τόσο ὥστε νά λυπάται πού δέν ἦταν ἀγόρι, σάν τόν Ἀρχιβάλδο, γιά νά μπορεῖ νά γίνει χημικός ὅταν μεγαλώσει.

Τίς πρῶτες μέρες, ὁ Ἀρχιβάλδος συμπεριφέρονταν μέ κάποια ἐπιφύλαξη καί διστακτικότητα, σά νά προσπαθοῦσε ν' ἀντισταθεῖ στήν παλίρροια τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τῆς Καικιλίας· ὅμως, ὅταν ἔφυγαν οἱ γονεῖς του γιά νά ἐπιθεωρήσουν ἓνα μακρινό ὑποστατικό, καί ἀφότου πέρασε ὁλόκληρο τό πρωί ἐτοιμάζοντας δῶρα μέ τήν ἐξαδέλφη του, ὅλοι του οἱ δισταγμοί ἐξανεμίστηκαν. Πρόθυμα ἔψαχνε γιά μικρά κουτιά ἀπό χαρτόνι καί τά ἔφερνε στήν Καικιλία πού τά γέμιζε, τά τύλιγε προσεχτικά μέ χρωματιστό χαρτί, καί τά ἔδενε μέ κορδέλες. Οἱ δύο τους μαζί, μέ μικρά πονηρά γελάκια, τά μοίρασαν μετά στους μαύρους ὑπηρετές τῆς ἐπαυλῆς· ἓνα πακέτο ἄφησαν στό γραφεῖο τοῦ θείου Στροφόντε, κι ἓνα ἄλλο τό πέταξαν στήν γειτονική αὐλή, ἀπόπου τό μάζεψε ὁ νεαρός Μαξιμιλιανός Τεράδδιν, ὁ μετέπειτα γνωστός μεταφυσικός ποιητής. Ὅσο δέ χώρεσε στά πακέτα καί περίσεψε, τό ζύμωσαν κι ἔφτιαξαν κουλουράκια. Αὐτά τά κουλουράκια ἦρθαν στή μνήμη τῆς Καικιλίας, καθώς τά λεπτά της δάχτυλα ψηλαφοῦσαν τά χάρτινα μπουμπούκια στό γυρο τοῦ ψάθινου καπέλου της, καί γέλασε καθώς θυμῆθηκε τήν γκριμάτσα τοῦ Ἀρχιβάλδου ὅταν τά γεύτηκε, μετά τίς παροτρύνσεις της. Ἄφησε τό καπέλο καί σηκώθηκε

νά διαλέξει ένα φόρεμα. Ἡ ζέστη που ἔμπαινε ἀπὸ ἓνα ἀνοιχτὸ παράθυρο, καὶ ἡ σταθερὴ τῆς προτίμηση γιὰ τὸ λευκὸ χρῶμα, τὴν ἔκαναν νά διαλέξει ἓνα ἀπλὸ ἄσπρο φόρεμα πού σάν μόνο στολίδι εἶχε μιά δαντελένια μπορντούρα· ἦταν κοντομάνικο, κι ἔτσι ἡ Καικιλία μποροῦσε νά χαίρεται, νά φιλά καὶ νά χαιδεύει τὰ ἡλιοκαμμένα μπρούτζινα μπράτσα τῆς.

Βγήκε στοῦ διάδρομο καὶ κατευθύνθηκε πρὸς τὸ δωμάτιο τοῦ ἐξαδέλφου τῆς, μὰ ἡ δὶς Στιρέλλ, ἡ γκουβερνάντα, τὴν ἐμπόδισε πληροφορώντας τὴν πὼς ὁ κύριος Ἀρχιβάλδος δὲν εἶχε ἀκόμη ξυπνήσει, καὶ πὼς οἱ γονεῖς του θὰ ἐπέστρεφαν ἐκεῖνο τὸ ἀπόγεμα. Ἐλαφρὰ ἀπογοητευμένη, ἡ Καικιλία πήγε στοῦ γραφεῖο τοῦ θεοῦ τῆς γιὰ νά βεβαιωθεί ὅτι τὸ πακέτο βρισκόταν ἀκόμη ἐκεῖ ὅπως τὸ εἶχαν ἀφήσει καί, ὅταν τὸ εἶδε, προχώρησε στὴν βιβλιοθήκη. Κοίταξε μὲ κάποια ἀδιαφορία τοὺς χρυσοποικίλτους καὶ δερματοδότους τόμους πού στριμώχνονταν στὰ ράφια πλασιώνοντας ἓνα μικρὸ ἀριθμὸ παλιῶν βιβλίων πού, χωρὶς ράχη, ἐπιδείκνυαν τὶς ραφές τῶν σελίδων τους σάν τὶς ρυτίδες πού ξεκινοῦν ἀπὸ τὶς κῶχες τῶν ματιῶν. Τὰ στριμωγμένα στὰ ράφια βιβλία τῆς θύμησαν τὰ στριμωγμένα δόντια πού χρυσὰ καὶ σάπια ἐναλλάσσονταν στὶς ὀδοντοστοιχίες του, ὅταν ὁ θεῖος, σπάνια, γελοῦσε. Ἴσως γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν εἶχε δεῖ τὸν θεῖο τῆς νά μετακινεῖ κάποιον ἀπ' τοὺς τόμους: τὸ κενὸ πού θὰ δημιουργοῦσε ἡ ἀπουσία του ἀπὸ τὸ ράφι θὰ ἦταν τόσο ὀδυνηρὸ, ὅσο καὶ μιά ἐξαγωγή. Ἄλλωστε, οὔτε τὰ δόντια του χρησιμοποιοῦσε ὁ θεῖος τῆς: ἔριχνε τὶς θουκιές στοῦ στόμα του ὅπως ἀκοντίζουν οἱ θερμαστὲς τὸ κάρβουνο στὰ ἐντόσθια ἀτμομηχανῆς. Ἡ Καικιλία ξάπλωσε σ' ἓνα ντιθάνι καὶ τέντωσε τὶς λεπτές γάμπες τῆς γιὰ νά θαυμάσει γιὰ πολλοστὴ φορά, τὰ καινούρια τῆς μποτίνια. Δῶρο τῆς θείας, ἔφταναν μέχρι τὴ μέση τῆς κνήμης, καὶ εἶχαν σειρὰ ὀλόκληρη ἀπὸ μικρὲς μεταλλικὲς ἀγκράφες ἀπ' ὅπου περνοῦσαν σταυρωτὰ τ' ἄσπρα κορδόνια. Τὰ χάιδεψε, ἔγειρε πίσω τὸ κεφάλι μισοκλείνοντας τὰ μάτια, καὶ περιεργάστηκε τὴν προσωπογραφία πού ἦταν κρεμασμένη στὸν ἀπέναντι τοῖχο, πάνω ἀπ' τὸ τζάκι. Παρίστανε τὸν δὸν Ἀριστείδη Στροφόντε δελλ Κάτζο, σὲ νεότερη ἡλικία, ὄρθιο, δίπλα σ' ἓνα μικρὸ τραπέζι: στοῦ βάθος ἓνα τρικάρτο ἰστιοφόρο, καὶ πάνω στοῦ τραπέζι ἓνα πουργι ἀνοιχτὸ καὶ χρυσὰ νομίσματα. Ξάφνου ἔνωσε ἓναν ὀξύ διατρητικὸ πόνου νά διαπερνᾷ τὴν κοιλιὰ τῆς κι ἓναν σπασμὸ στοῦ στομάχι: πανικόβλητη ἔτρεξε σ' ἓνα τραπέζακι, ἄρπαξε ἓνα ξύλινο κουτί μὲ περίτεχνα σκαλισμάτα, καὶ τὸ ἄνοιξε: ἦταν γεμάτο πούρα, καὶ ἡ Καικιλία θυμήθηκε πὼς τὸ εἶχε χρησιμοποιήσει τὴν προηγούμενη φορά. Ἀλαφιασμένη, γύρεψε ἓνα ἄλλο καὶ βρήκε τὸ μεταλλικὸ κουτί μὲ τοὺς κονδυλοφόρους. «Θάναι κάπως κρύο» σκέφτηκε, «μὰ τί νά γίνει». Τὸ τοποθέτησε στοῦ πάτωμα πάνω στοῦ χαλί καὶ κάθισε πάνω του.

Ἡ δόνα Ρωξάνη κοίταζε μὲ μάτια ἀπλανῆ τὸ τοπίο πού ξετυλίγονταν μπροστὰ στοῦ παράθυρο τοῦ αὐτοκινήτου: τὴν ἀτέρμονη ἐπανάληψη καλυβίων, βοῖδα-μαξῶν, καὶ ἰθαγενῶν διέκοπταν, πού καὶ πού, μὲ τ' ἄσπρα τριγωνικὰ λατίνια τους, οἱ μαοῦνες πού ἀνέβαιναν τὸν ποταμὸ: πού καὶ πού, ὁ ρόγχος τῆς μηχανῆς ἐνώνονταν μὲ τὰ γαυγίσματα σκυλιῶν, μὲ τὶς κραυγὲς παιδιῶν, πού ἔτρεχαν μὲ πάθος, ἄσκοπα κυνηγώντας τὴν ἰσπανο-σοῦιζα. Ἡ δόνα Ρωξάνη κίνησε νωχελικὰ τὴν θεντάλια τῆς: τὰ παράθυρα ἦταν κλειστά ὥστε ν' ἀποφύγουν ἐκεῖνη κι ὁ σύζυγός τῆς τὴν πυκνὴ σκόνη πού σήκωνε τὸ αὐτοκίνητο στοῦ διαβά του πάνω στοῦ χωματόδρομο. Ἡ ζέστη, σχεδὸν ἀποπνιχτικὴ, καὶ τὸ ἐξωφρενικὸ ὁδήγημα τοῦ Ἀβδουλλά, τὴν ἔκαναν νά μὴν αισθάνεται καθόλου καλά:

ἔνοιωθε τό στομάχι της νά διαστέλλεται καί νά μικραίνει στό ρυθμό τοῦ ρόγγου τοῦ κινητήρα, τά ἔντερα της νά παραδέρνουν, ν' ἀνακατεύονται, καί ν' ἀντιπαλεύουν· ὅταν ἔκλεινε τά μάτια της, ἐλπίζοντας πῶς θάφευγε ὁ πόνος ἔνοιωθε χειρότερα· σά νά τήν ἔσπρωχνε καί νά τή σήκωνε κάποια ἀόρατη δύναμη. Ἄρπαξε μιά χειρολαβή κι ἔμπηξε τά θαμμένα νύχια της στό δέρμα. Ἦθελε νά φωνάξει, νά ζητήσει νερό, μίαν κάποια ἀνακούφιση, μά ὠστόσο δέν τολμοῦσε νά διακόψει τόν ὀργισμένο μονόλογο τοῦ ἀντρα της· σκόρπιες λέξεις ἔφταναν στ' αὐτιά της, «δέν μπορεί νά ... χιστεῖ, πρέπει νά φύγει, δέν ... διαφέρει ἂν εἶναι ὀρφανή, ... ἔστρεψε τά πούρα μου—ᾠρες μύριζε τό κουτί». Ἡ θύμηση της μυρωδιάς ἤρθε σάν τήν τελευταία σταγόνα, καί ἡ δόνα Ρωξάνη ξεχείλισε· αἰσθάνθηκε μιά σύσπαση στόν οἰσοφάγο, μιά γανάδα στό στόμα πού ξαφνικά φούσκωσε· πρόλαβε νά ρίξει μιά ἰκετευτική ματιά στόν σύζυγό της, ἔνοιωσε τά χεῖλη της ν' ἀνοίγουν, καί μέ μιά κίνηση τοῦ κεφαλιοῦ πρὸς τά ἔμπρός ἐλευθέρωσε τό φόρτος τοῦ στομάχου της στό δάπεδο τοῦ αὐτοκινήτου. Δυό τρία σκάγια ἀρακά, βουτηγμένα σέ μιά λιμνούλα πηχτοῦ ὑγροῦ· ἕνα κάπως μακρουλό κομμάτι κρέας, ἴσως χοιρομέρι· ἕνας κιτρινοπράσινος πολτός ἐπιπλέει τυλίγοντας, ἀγκαλιάζοντας μαύρα σπόρια ἀπό καρπούζι καί τό ἀχώνευτο σπανάκι.

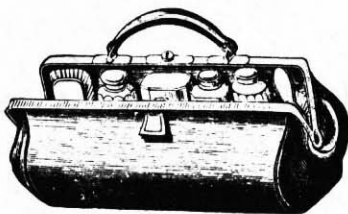
Ταυτόχρονα, μ' ἕναν κρότο, τό αὐτοκίνητο σταμάτησε· ἔσκασε ἡ σαμπρέλα καί κάθισε τό λάστιχο. Ὁ δόν Ἀριστείδης κατέθηκε ἀμίλητος, καί κουβάλησε μόνος δυό κουβάδες νερό ἀπ' τό ποτάμι, ἐνόσω ὁ Ἀβδουλλά ἐπιδιόρθωνε τή ρόδα. Ὑγραίνοντας τό μαντίλι σκούπισε τό πρόσωπο τῆς συζύγου του· ξέπλυνε τό δάπεδο, καί ὕστερα, βγάζοντας ἀπό τήν τσέπη ἕνα σογια, ἔκοψε ἕνα εὐμεγέθες κομμάτι τῆς γλώσσας τοῦ ὄδηγοῦ. Γύρισε στή δόνα Ρωξάνη καί τῆς πρόσφερε τό κομμάτι, συμβουλευόντάς την νά τό φάει γιά νά διώξει τήν ἀσχημὴ γεύση ἀπό τόν οὐρανίσκο της.

Ἡ Καικιλία τακτοποίησε τό φόρεμά της, βούτηξε ἕνα δάχτυλο στό κουτί, κι ἔτρεξε στήν προσωπογραφία· μ' ἕνα τρανταχτό καί πονηρό γέλιο, πρόσθεσε ἕνα παχύ καστανό μουστάκι στό ξυρισμένο πρόσωπο τοῦ θείου της· ἐτοιμαζόταν νά προσθέσει κι ἕνα τριγωνικό γενάκι, ὅταν ἄκουσε ἕναν παράξενο θόρυβο, κάτι σά συνεχές ροχαλητό. Βγήκε ἀπό τήν βιβλιοθήκη καί, προχωρώντας πρὸς τόν ἦχο, βρέθηκε μπροστά στό δωμάτιο τοῦ Ἀρχιβάδου· ἀνοίξε προσεχτικά τήν πόρτα. Ὁ ἐξάδελφός της, φορώντας ἀκόμη τή νυχτικιά του, ξαπλωμένος στό πάτωμα, πασπάτευε κάτι μέ τά λεπτά του δάχτυλα. Μπροστά του ὁ κύκλος τῶν σιδηροτροχιῶν ἑνός τρένου, σέ μιά ξύλινη βάση· πάνω της εἶναι χτισμένος ὁ σταθμός, μέ τό ρολόι του, τ' ἀνοιχτά παράθυρα, τό σκεπαστό πλακόστρωτο —ὅπου μικρές φιγοῦρες, οἱ ἐπιβάτες, ἀκίνητοι, ἀσάλευτοι, περιμένουν διπλά στις ἀποσκευές τους τήν ἄφιξη τῆς ἀμαξοστοιχίας· στή μιά ἄκρη τοῦ κτιρίου, τό γραφεῖο τοῦ σταθμάρχου, ἡ πόρτα ἀνοιχτή κι ὁ ἴδιος φορώντας τή στολή καί τό κασκέτο μέ τήν κόκκινη ταινία, κρατᾷ τό σινιάλο καί στέκει στό κατώφλι. Ἐνα σκυλί μοιάζει νά θέλει νά διασχίσει τίς ράγες· λίγο μακρύτερα, ἡ νεροδεξαμενὴ στήν κορυφή ἑνός πυργίσκου πού περιβάλλεται ἀπό παντοτεινά ἀνθισμένους θάμνους, καταπράσινα δέντρα, καί λευκοὺς φράχτες. Ἀπ' τήν ἄλλη μεριά τοῦ σταθμοῦ, ἡ μικρὴ πλατεία· μιά ἄμαξα, μπροστά στήν πύλη, περιμένει νά ἐξυπηρετήσῃ τούς ταξιδιώτες πού θ' ἀφίχθουν· μιά χούφτα σπιτάκια ἀποδηλώνουν τίς παρυφές μιάς μεγαλύτερης πολιτείας· ἕνα δυό ἀπ' τά σπιτάκια, διατηρώντας ἴχνη χιονιοῦ, εἰσάγουν μιά χειμωνιάτικη νότα, ἀντίθετη μέ τούς ἀνθισμένους θάμνους· εἶναι μιά πολιτεία γιά ὅλες τίς ἐποχές.

Ὁ Ἀρχιβάλδος τοποθέτησε μέ προσοχή μιά σειρά βαγόνια πάνω στίς γραμμές· πρῶτα, ἀμέσως μετά τήν ἀνθρακοφόρο, ἔβαλε τρία φορτηγά βαγόνια ἀνατρεπόμενα, σάν ἐκεῖνα πού χρησιμοποιοῦνται στά ὄρυχια, καί σ' αὐτά προσάρτησε τέσσερα ἐπιβατικά, ἀπό κείνα πού δέν ἔχουν διάδρομο, χωρισμένα σέ μικρά κουπέ, τό καθένα μέ τή δική του πόρτα, κι ὕστερα τοποθέτησε τήν ἀτμομηχανή. Ἐξήγησε στήν Καικιλία πού ἐξακολουθοῦσε νά περιεργάζεται τόν σταθμό καί τήν πολιτεία, πώς ἡ ἀτμομηχανή ἦταν τό τελευταῖο μοντέλο τοῦ οἴκου Bassett-Lowke, πώς ὁ πατέρας του τήν ἀγόρασε στό Hamley's τῆς Λόντρας, καί πώς κινοῦνταν πραγματικά μέ ἀτμό· τῆς ἔδειξε τά γυαλιστερά πιστόνια, τοὺς λεπτούς μπρούτζινους σωλῆνες, τοὺς τροχοὺς, τό φουγάρο, τό καμπανάκι, κι ἄνοιξε τήν δικλίδρα πού διοχετεύε τόν ἀτμό. Μέ μιά σειρά σιγανά μικρά μουγκρίσματα, πού ἔμοιαζαν λόξυγγα, ἡ ἀμαξοστοιχία ἄρχισε νά κινεῖται στίς ράγες, γύρω σ' ἓναν κύκλο, διασχίζοντας ἀχυρένια λειβάδια καί χάρτινα δάση, περνώντας πάνω ἀπό τήν ξύλινη γέφυρα πού ἔνωσε τίς ὄχθες ἑνός ζωγραφισμένου ποταμοῦ, πού, ὅπως ὅλα τ' ἄλλα σ' ἐκείνον τόν κόσμο, δέν πήγαινε πουθενά.

Ἡ Καικιλία κοίταξε τό τρένο καί τόν ἐξάδελφό της κι ἀναπάντεχα εἶπε «εἶναι ὁμως κρίμα νά ταξιδεύει μ' ἄδεια βαγόνια ἡ ἀμαξοστοιχία». Ὁ Ἀρχιβάλδος τῆς ἔριξε ἓνα θλέμα γεμάτο κρυφή προσδοκία, καί τά μάτια του ἔλαμψαν καθῶς εἶδε τήν ἐξαδέλφη του νά βγάξει μέ μιά γρήγορη κίνηση τή δαντελένια τῆς φουφούλα, καί νά κάθεται ἑνάερη, στηριγμένη στίς λεπτές τῆς γάμπες πού πατοῦσαν στερεά τό πάτωμα, ἀπό τό ἓνα καί τό ἄλλο μέρος τῆς σιδηροτροχιάς, καθλώντας τήν. Παρατήρησε τό σχεδόν ἀνεπαίσθητο τέντωμα τῶν μυώνων τῆς γάμπας πού ἀναδύονταν πάνω ἀπό τά μποτίνια, τοὺς τένοντες στό πίσω μέρος τῶν γονάτων, τοὺς ροδαλοὺς ἀφράτους γλουτοὺς πού πρόβαλαν κάτω ἀπό τό μεσοφόρι πού γελώντας εἶχε ἀνασηκώσει ἡ ἐξαδέλφη του· τοὺς ἴδιους γλουτοὺς πού δέ χόρταινε νά πασπατεύει ὅταν τήν προηνοῦ-

μενη μέρα ἔπαιξαν γιαντρώ κι ἔνεση. Ἡ προσοχή του συγκεντρώθηκε στή σκιερὴ κοιλάδα πού ὑγρὴ χῶριζε τοὺς γλουτοὺς, καί σχεδόν ἀλλάλαξε ὅταν εἶδε τόν στιγμιαῖο κυματισμό πού ἔφερε ἡ διαστολή τῆς. Κοίταζε μαγεμένος τό σκ... πού ντροπαλό καί σφιχτό ἄρχισε νά κατεβαίνει, ὅπως κυλᾷ ἡ χρυσή κόμη τῶν ἐγκλωβισμένων πριγκηπισσῶν ἔξω ἀπό τό παραθύρι τοῦ πύργου, στά παραμύθια· ἔπεσε μέ ὑπόκοφο γδοῦπο, ἀκρίθως στό πρῶτο φορτηγὸ βαγόνι, τήν ὥρα πού περνοῦσε ἡ ἀμαξοστοιχία. Ὁ Ἀρχιβάλδος περίμενε πώς ἡ Καικιλία θά σταματοῦσε, ὁμως ἐκεῖνη ἐξακολούθησε ὥσπου γέμισε τό κάθε βαγόνι. Μετά σηκώθηκε ὄρθια, ἔστρωσε τό φόρεμά της, πλησίασε τόν ἐξάδελφό της, τόν φίλησε γλυκά στά χεῖλη, καί συνέχισαν νά παίζουν οἱ δύο τους μέ τό τρένο, πού εἶχε χάσει μέρος ἀπό τήν ἀρχικὴ του ταχύτητα, ἴσως ἐξ αἰτίας τοῦ φορτίου.

Ἐξαδέλφη καὶ Θεία (Ἀναπαράστασις)

Ἐνῶ ἡ δόνα Ρωξάνη πῆρε τὸ γιό καὶ τὴν ἀνηψιά της στὸν κήπο, ὁ ἄνδρας της μπῆκε μόνος στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ ἐξετάσει τὴν ἀλληλογραφία πού μαζεύτηκε κατὰ τὴ διήμερη ἀπουσία του. Ἄνοιξε ἕναν παχουλὸ φάκελο· ἦταν ἀπὸ τὸν συμβολαιογράφο πού εἶχε ἐπιφορτισθεῖ τὴ διαθήκη τοῦ γυναικαδέλφου του, Ραμόν Ὁλοθουρία. Ὅπως τὸ εἶχε προαισθανθεῖ, ὁ πατέρας τῆς Καικιλίας δέν φαίνεται νὰ εἶχε περισσὰ χρήματα. Ὁ δὸν Ἀριστείδης ἔνιωσε ἕνα κύμα φρίκης νὰ τὸν πλημμυρίζει ὅταν σκέφτηκε ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιχορηγῆ τὴν ἀνηψιά του μέχρι τὴν ἐνηλικίωσή της· μηχανικά, τὸ χέρι του κατευθύνθηκε σὲ μιά σειρά πίπες, διάλεξε μιά κυρτή, τὴν γέμισε καὶ σύντομα τὸ δωμάτιο ἦταν γεμάτο καπνοῦς σχεδὸν συμπαγεῖς. Τότε πρόσεξε τὸ ὄμορφα τυλιγμένο πακέτο πού βρισκόνταν πάνω στὸ γραφεῖο. Ἀδιάφορα τὸ πῆρε στὰ χέρια του καὶ τὸ ψηλάφησε· κάτω ἀπὸ τὸ φλόγκο βρῆκε μιά λευκὴ κάρτα· μέ βιαστικά καὶ συσπασμένα γράμματα, ἡ ἀνηψιά του τοῦ εὐχόταν νὰ χαρῆ τὸ δῶρο της. Ὁ δὸν Ἀριστείδης χαμογέλασε παρατηρώντας ὅτι ἡ ὑπογραφή ἦταν «Καικοιλία», ἄνοιξε τὸ κουτί· τὸ χαμόγελο πάγωσε στὰ χεῖλη του· τινάχτηκε ἀπ' τὸ κάθισμά του, πῆγε στὸν τοῖχο, κατέβασε τὸ δίκαννο, χούφτωσε μερικά φυσιγγία.

Βγήκε στόν κήπο κι ἄρχισε νά τρέχει πρὸς τὴν ἀνηψιά του πού ἔτρωγε ἕνα παγωτό κουβεντιάζοντας μὲ τὴ θεία της. Τό χῶμα βούλιαζε κάτω ἀπὸ τὰ πέλματά του· γλῆστρισε καί κατακύλησε, κατόρθωσε νά μισοσηκωθεί, στήριξε τ' ὄπλο του καί τράβηξε καί τίς δύο σκανδάλες ταυτόχρονα. Οὐρλιαχτά ξέσχισαν τὸν ἀέρα· ἡ δόνα Ρωξάνη, τὸ φόρεμά της γεμάτο αἵματα, ὁ Ἀρχιβάλδος, ἕνα μάτι του χυμένο, ἔπεσαν ἀπ' τίς ψάθινες καρέκλες τους στό χῶμα, σπαρταρώντας λίγο, πρὶν ξεψυχήσουν. Ἡ Καικιλία συνέχισε νά τρώει τὸ παγωτό της ἀνέμελα, πετώντας ἕνα-δύο σκάγια πού εἶχαν σφηνωθεί στὴν πραλίνα.

Μέ μάτι θολό, ὁ θεῖος Ἀριστείδης σημάδεψε· τὰ σκάγια πέρασαν ξυστά ἀπὸ τ' αὐτιά της ἀνηψιάς του μ' ἕνα δαιμονικό σφύριγμα. Τρομαγμένη ἡ Καικιλία ἄρχισε νά τρέχει· δέντρα, θάμνοι, πέτρες, κυλοῦσαν ἀστραπιαία μπροστά στά μάτια της· σκόνηταψε κι ἄρχισε νά κυλᾷ πρὸς τὸ ρυάκι. Τό μακρὺ φουστάνι μπερδεύονταν στά πόδια της· μ' ἐπιδέξιες κινήσεις τὸ ἔβγαλε καί συνέχισε νά τρέχει φορώντας μόνο τὴ φουφούλα. Σκάγια βούιζαν γύρω της σάν αἰμοβόρα κουνούπια. Ξάφνου ἔνοιωσε ἕναν πόνο στὴν κοιλιά· σταμάτησε καί κοίταξε πίσω· ὁ θεῖος της, μέ μεγάλα πηδήματα, κέρδιζε ἔδαφος. Ἀψηφώντας τὸν πόνο, ἡ Καικιλία ἐξακολούθησε νά τρέχει, ὥσπου δέν ἄντεχε ἄλλο· στάθηκε, ἔβγαλε τὴ φουφούλα της, κι ὀλόγυμνη κάθησε ἐνάερη στηριγμένη στίς λεπτές της γάμπες πού βούλιαζαν στό χῶμα. Τά σκ... ἄρχισαν νά κατεβαίνουν σχεδόν ἀμέσως καί νά κουλουριάζονται. Ὁ δὸν Ἀριστείδης μὴ χάνοντας τὴν εὐκαιρία, πυροβόλησε. Ἡ Καικιλία ἔνοιωσε ἕνα τράνταγμα, καί σχεδόν ἔχασε τὴν ἰσορροπία της· προσπάθησε νά στηριχθεῖ ἀδράχοντας τὸ γρασίδι, καί τότε ἀντιλήφθηκε πὼς δέν ἦταν πιά στό χῶμα, πὼς πετοῦσε στὸν οὐρανὸ ἀφήνοντας πίσω της μιὰ οὐρά ἀπὸ σκ..., πού διαλύονταν κι ἔπεφταν στὴ γῆ σὰ χαλάζι· ἔνοιωθε νά ὑψώνεται, νά χάνεται μὲς στά σύννεφα· ἔνοιωθε τὰ σκ... ν' ἀφήνουν τὰ ἔντερά της, τὰ ἔντερά της νά τὴν ἐγκαταλείπουν, τὸ στομάχι, τὸ συκῶτι νά γλυστροῦν καί νά πέφτουν· ἔνοιωθε νά ὑψώνεται

Γ. Ν. Πεντζίκης

